

Brat Ábel ešte žije

„...Žijeme v iluzívnom svete, alebo sú všetky naše percepčné orgány inadekvátne. Možno, že žijeme v chronickom omyle o všetkom v nás a mimo nás. Mieša sa v nás naše vnímanie, naša predstavivosť i naša túžba. A vyhodnocujeme to všetko i so súčtom našich skúseností. A tak vznikajú v nás virtuálne predstavy, pravdy, alebo čo si ako pravdu do svojho vnútra pripúšťame. A tak si delíme svet. Najväčší kumšt je žiť. Ale priedel sveta je v nás. Pristupujeme k nemu ako k umeleckému dielu alebo ako k náhodnému omylu vzniku. Tak vznikajú vzťahy od zľahostajnenia a odmietania až po obdiv, úžas. A to je tá priepasť v nás...“

„...Kde a ako sa stretajú príbuznosti? Príbuznosť je viac ako pokrvný zväzok. A nemeria sa duchovnou rovnobežnosťou, i keď sa v tejto rovine vyvíjajú protiklady. Jadro konfliktu je vždy v neviditeľne. Rodí sa v priepastnej hĺbke rozdielných hĺbkových základov...“

„... Všetko sa zrkadlí v nás. Len sme nastavení na určité vlnové dĺžky. Tie ostatné nevnímame. Tým citlivejší sme na niektoré. A tu pramení družnosť duší i odpor...“

„...Človek je otvorený systém a akoby bol duchovne dvojpohlavne ustanovený – môže sa nachýliť na jednu i druhú stranu. To je stigma všetkých tvorov. Lenže lev skočí na gazelu, len keď je hladný, ale v človeku sú aj mimobrušné poryvy.“

„Každý život pozostáva z dákej obety a z jej plodov. A Kainova tragédia sa šinie životom a životmi ako paradigmická situácia a ako opakovateľná poloha. Tu sa nedá povedať, že je zavraždený vinný, ako tak často v živote. Spektrum zvrhlosti a necitnosti je zapečatené v mnohých životoch, a kým nenastane vyvolávajúci moment, podobajú sa bratia na nerozoznanie. Títo bratskí kontrahenti vlastnia všetkých ľudí ako svojich pôvodných odkopírovaných nasledovníkov, a kopírovacou fóliou sú rodičovské predpoklady. Rodia sa stále len Kain a Ábel...“

„... A rozrástlo sa potomstvo Kainovo i Ábelovo a zaplienilo svet. Sú ľudia, i umelci, čo sú schopní sústrediť sa len na tie najpozemskejšie

veci. A sú medzi nimi aj veľkí umelci. Niet v nich ani náznaku pre hodnoty duchovné, pre abstrakciu, pre svet Ábelov. Nerozoznajú poéziu skutočnosti od oblasti ilúzie, nehodnotia naše reálne obmedzené zmysly. A neužrú len vlastný determinovaný svet. Ale kto sa vie zahľadieť do seba, do mimozmyslovej oblasti, má rozmernejšiu škálu zážitkov. Darmo je, je tu aj svet vo svete pre tú Ábelovu družinu...“

„...Vo vnútornom živote človeka môžu nastať neodvolateľné situácie. Od stigmatizácie tvorbou až po chorobu, aj duševnú chorobu, alebo jej príbuzné stavy. Duševným svetom sa derú nutkavé stavy, ktoré všetko sprevracajú. Odhalia doteraz nezbadané súvisy a spojivá, ktoré dovoľia nazrieť za doterajší horizont a otvoria závory do oblasti, kde je bytie sveta v nás i mimo nás vystupňované a skoro nezvädnutelné. Tu možno susedia umenie a zločin. Ale priedel je v srdci človeka. V ňom sa rodí jedno i druhé. V jeho tichu, v jeho samote sa rodí poézia vo všetkých formách života vnútra, vyvrháva symfónie i obrazy i puky šťastia i báseň. A v škripaní srdca sa rodí všetko zlo...“

„...S vyschnutým hrdlom volá po večnosti, kto si korene vytrhol z pôdy poznania...“

STRAUSS, Pavol, 1992. *Kvety z popola*. Martin: Fatrin-Books. ISBN 80-7155-002-7.

/ Brat Ábel ešte žije s. 44, 45, 46,47,48, 49./

Na pôžičke smrti

„...Ticho a samota sú najcennejšie prvky života. Cez ne vnímame krásy sveta od rastlín a lesov až po skaly, ako pod zväčšujúcim sklom. Tak narastá aj vďačnosť zas túto náplň i pod kontrastujúcou kulisou hudby a sveta slov. vieme, že sme nežili nadarmo. Zharmonizovanie všetkého je paradigmou vnútra človeka. Je také bohaté, ako je schopné to

vnímať. A šťastie krásy je, že nami prešla. A žiadna choroba nevyvráti plnosť bytia...“

„... Sme úplne zasypaní prachom doby ako neviditeľnými čiastočkami po atómovom výbuchu... ...Hromozvod sumácie zla. Potrebujeme predovšetkým psychické detoxikačné sprchy. Žijeme v sebe ako v zemi nikoho. Nešetríme sa, a tak sa postihy uplatnia na nás. Nie je to čudo, že v tomto mori škodlivín prežívame? Ale kto a ako dlho? Svet je zavírený a začína byť skrútený do seba. A človek v ňom a s ním. Dakedy sa dá, inokedy nedá bratsky oblapiť. A tým mnoho tvrdého odpadne. Nezabúdajme, že bratstvo sveta sa začína v každom z nás. My sme stanice a zástavy všetkých hodnôt. My sme zámotok budúcnosti, i vlastnej...“

„...Nezmerné sú poklady poznania mysliteľov, výskumníkov a umelcov. To všetko neprišlo len náhodne, aby vyhladilo drsnosť života. To sú odchýlené zátarasy nevedomostí, odkliatie sveta. A teraz spáliť všetky knižnice, odfúknuť všetky vedomosti a vytvorené krásy. Zakaboniť ostrosť pohľadu alebo ho anulovať. Beda, keby krásny verš skončil v mláke krvi básnika, obraz zhorený ako zbytočný zdrap, domy a sochy boli len hrbou kameňa. Absurdná smrť sveta z tejto strany. Veď zmenia sa len predznamenanania. Nevedno, čo kde ostane, čo a ako sa zmení v netrušiteľnom kolobehu trvania. Plnosť života je najlepšia príprava na smrť. Málo rečí a veľa koncentrovaných myšlienok. Oprieš sa o poznanie cenných a veľkých životov. Poznať svoju malosť, i malosť každého človeka minulosti i súčasnosti. Naučiť sa žiť zo zorného uhla smrti. Veď zem sa vzpiera novým hrobom. Ale srdce sa tak ľahko zakotúľa do nich. A stopu neuľpieva za nimi..... ...Smrť ako rezervoár večnosti, do ktorej ústi všetok život, neodhalí svoje tajomstvo. Jeje viečka ako atramentový závoj sa neodchýlia... ...Kontemplácia v ťažkej chorobe je kýžený stav pokoja, ktorý dáva istotu, že Boh je, a to stačí. Je to stav šťastia i bez zmyslových atribútov.

STRAUSS, Pavol, 1992. *Kvety z popola*. Martin: Fatrin-Books. ISBN 80-7155-002-7.

/Na pôžičke smrti s. 56, 57, 58/